

Glosada

A tretze anys vaig començar
a sentir-me festegera.
Feia una hora de voltera
pes jovenets encontrar.
Un dia me vaig trobar
a sa plaça amb dos o tres:
passant no me digueren res
i quasi me costà es plorar.
A ca nostra vaig anar
amb una pena sobrada
i perquè m'havia estorbada
ma mare me barrejà.
Ella tenia raó.
—D'on véns? —me va preguntar.
I jo li vaig contestar:
—Venc de fer una estació.
—Saps que en fas, d'estacions,
i no són davant l'altar!
Tu t'atures a xerrar
amb sos fadrinets pes cantons.
Tu ets massa joveneta
per dur tanta festegera
i jo, amb un toc de granera,
te rompré sa part condreta.
—Jesús, ma mare, que sou de pesada!
Sempre vos han de sentir!
—Ara que vendrà ton pare,
ja sé lo que li tenc que dir.
—Toni, estic tota aborronada
i te vull avisar:
sa nina vol festejar,
la veus que va de pintada!
—Quan te sabràs amocar,
ja te daré es consentiment
i quan tendràs coneixement
llavò podràs festejar.
—Vós també heu festejat
i éreu molt jovenet
i jo m'estim més un fadrinet
que no sa vostra heretat.
—Què m'has dit, poc cervellet?
Això és mode de parlar?
Sa primera que me pegà
me costà perdre s'ull dret.
Vint-i-nou dies o trenta
seguits me costà es plorar
i sa culpa la puc donar
a sa festegera primerenca.

Col·lectora: Aina Nigorra Vaquer (curs 2014-2015)
Informant: Guillem Antoni Bernat Ferrer, 62 anys, Sóller